

τὴν τῆς ἰδιωκτησίας, καὶ ἀναπτύσσει τὸ φίλεργον, γινώσκουσα δὲ τὴν οἰκονομίαν ἥτις εἶναι μήτηρ ἢ θυγάτηρ, κατὰ βούλησιν, τῆς χρηστοφείας καὶ τῆς προνοίας.

Ἐκ τούτου βλέπει τις ὅτι τὸ ἀληθὲς καὶ μόνον φάρμακον κατὰ τῆς πτωχείας εἶναι ὁ συνεταυρισμὸς ἐπειδὴ αὐτὸς μόνος πολεμεῖ ριζικῶς τὸ πάθος ἀναπτύσσων τὸν ἄνθρωπον ἠθικῶς, καὶ χορηγῶν εἰς αὐτὸν ὕλικά μέρη.

Δύο μορφὰς τοῦ συνεταυρισμοῦ θεωροῦμεν προσωρισμένας ὅπως ἀπαλλάττωσι τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς πτωχείας, ἡ τοῦλάχιστον ὅπως περιορίσωσι καὶ καταστείλωσιν ἐπαισθητῶς τὴν τελευταίαν ταύτην τοὺς συνεταυρισμοὺς ἀμοιβαίας βοηθείας (associations de secours mutuels), καὶ τὰς τραπέζας τοῦ λαοῦ (Banques du peuple. Volks Banken). Καὶ αἱ δύο αὐταὶ εἰσὶ γέννημα τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ἡ τελευταία μάλιστα νεωτάτη καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι μόλις ἀναφαίνεται.

Τῶν πρώτων σκοπὸς εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῶν ἐργατικῶν τάξεων κατὰ τῶν δυστυχημάτων, καὶ ἡ χορηγία μέσων ὑπάρξεως κατὰ τὰς ἀσθενείας καὶ τὸ γῆρας, τῶν δὲ τραπέζων τοῦ λαοῦ ἡ εἰς ἀπόρους παροχὴ τῶν εὐεργετημάτων τῆς πίστεως ὧν μέχρι τοῦδε στεροῦνται, καὶ τοὶ ἔχοντες ἴσως πλεονέκταν ἀνάγκην αὐτῆς ἢ αἱ ἄλλαι τάξεις τῆς κοινωνίας.

Ἀμφοτέρων τῶν καθιδρυμάτων τούτων βάσις εἶναι ὁ σχηματισμὸς ἐταιρικοῦ κεφαλαίου σχηματιζομένου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν περιδικῶν προκταθολῶν τῶν ἐταίρων εἰς ἐλάχιστον ποσόν.

Τὸν μηχανισμόν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τῶν τε ἐταιριῶν ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ τῶν τραπέζων τοῦ λαοῦ θέλομεν ἐξετάσει λεπτομερῶς κατωτέρω.

Οἱ συνεταυρισμοὶ οὗτοι ὅπου καὶ ἂν ἐφηρμόσθησαν ἐπέφεραν λαμπρὰ ἀποτελέσματα καὶ ἀνύψωσαν πολὺ τὰς ἐργατικὰς τάξεις ἠθικῶς ἐνσπείραντες μεταξὺ αὐτῶν συνηθείας ζωῆς τακτικῆς καὶ οἰκονομίας, πρὸ πάντων δὲ ἀγάπης καὶ τιμιότητος εἰς τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις, ὠφέλησαν δὲ αὐτὰς ὕλικῶς χορηγοῦντες αὐταῖς τὰ πρὸς θεραπείαν ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐν τῷ γῆρατι, καὶ πόρους κατὰ τὰς ἀναγκαστικὰς διακοπὰς τῶν ἐργασιῶν. Καὶ ταῦτα μόνον, νομίζομεν, ἀρκοῦσιν ὅπως αἱ φίλοι τῆς ἀνθρωπότητος ποιήσωσι τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς διάδοσιν αὐτῶν, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος σκοπὸς ἀπώτερος, καθ' ἡμᾶς ὅμως ἀναπόφευκτος, ἡ κατ' ὀλίγον ἐξάλειψις τῆς λέπρας τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, τῆς πτωχείας ὁποῖαν τὴν ἐχαρκατηρίσαμεν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΔ', καὶ ΙΕ' Φολλ. 338, 340—349.)

Σ'.

Ο. ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Τῇ δ' ἐπιούσῃ, ἡ νέα δούκισσα τῆς Σώθης διήλθε μέρος τῆς ἡμέρας ἐπισκεπτομένη τ' ἀνθοπωλεία ἐν οἷς ἠγόρασε πράγματα τινὰ μυστηριωδῶς. Μεταβάσα δ' ἔπειτα εἰς τὴν οἰκίαν Βερν καὶ ἐγκλεισθεῖσα μετὰ τῆς Σιδύλλης, διηγήθη αὐτῇ, μυριατρόπως ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ὁρμὴν τῆς φιλίας ἐμφαίνουσα, τὴν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς συνομιλίαν καὶ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς ὑπαγορευθείσης αὐτῇ ὑπὸ τῆς Σιδύλλης συμπεριφορᾶς.

— Θὰ ἔλθῃς, προσέθηκεν, ἀγαπητή μου, σήμερον νὰ συγγευματίσωμεν. Ἡ πενθερά μου κατ' αἵτησίν μου συγκατετέθη προθύμως νὰ ὀργανίσῃ τὸ ἑσπέρας ἐν μικρὸν χοροπήδημα. Εἰς τὸ γεῦμα σὲ μόνον ἔχομεν. Θὰ ἔλθῃς ὅπως εἶσαι. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐνδυόμεθα ὁμοῦ, θὰ ᾄδειν θαυμάσιον . . . Ἄν μ' ἀγαπᾷς, θὰ βάλῃς τὸ κυανόλευκόν σου φόρεμα. Μὴ φροντίσῃς ὅμως περὶ τοῦ στολισμοῦ τῆς κεφαλῆς, διότι ἐφάντάσθην ἕνα διὰ σέ, καὶ θὰ τὸν ἐκτελέσω ἐγὼ μόνη μου, διὰ τῆς λευκῆς μου χειρὸς, διότι σὲ λατρεύω!

Ἡ δὲ Σιδύλλα, μέχρι τῆς ὥρας τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἔσχε εὐκαιρίαν νὰ ἀκολουθήσῃ μεταξὺ νεφῶν τὰς λεγεῶνας τῶν ὀνείρων καὶ τῶν χειμαρῶν τῶν ἀπὸ τῆς προτερείας κυματινομένων ἐν τῷ οὐρανῷ αὐτῆς. Μὴ δυναμένη δὲ νὰ διαλύτῃ καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, μόνον ἀμυδράς τινὰς λάμψεις κατελάμβανεν ἡ χεὶρ αὐτῆς ὑπὸνιζε πτυχὴν τινὰ τῆς μυστικῆς αὐλαίας τῆς τοσοῦτον ἐπιμόνως ἀποκρυψάσης αὐτῇ μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας πρόσωπον οὐτινος τὸ ὄνομα μόνον ἐτάχυνε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας αὐτῆς. Ἠσθάνετο τὴν συγκεχυμένην μὲν ἐκείνην ἀλλὰ βαθεῖαν συγκίνησιν, ἥτις διαχεῖται εἰς τὰς φλέβας ἡμῶν κατὰ τινὰς κρίσιμους καὶ ἐπιστήμους ὥρας τοῦ ἡμετέρου βίου· ἐφαίνετο αὐτῇ ὅτι ἐμελλε νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν μυστηριώδη θεὸν τῆς ἰδίας διανοίας, καὶ εἶδος ὑπερφυσικῆς ταραχῆς κατελάμβανε τὸ στῆθος αὐτῆς.

Φθάσα δὲ περὶ τὴν ἐβδόμην εἰς τὸ οἶκημα τοῦ δουκὸς τῆς Σώθης, παρατήρησεν ὅτι ἡ νέα δούκισσα μόλις ἦτο ὀλιγώτερον αὐτῆς τεταραγμένη καὶ κατὰ μὲν τὸ γεῦμα ὁ δοῦξ περιποιήθη αὐτὴν τὰ μέγιστα,

κατὰ δὲ τὸ ὀπωρικὸν ἐπείραξεν ὀλίγον αὐτὴν διὰ τὴν σοβαρὰν μορφήν καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ γλαυκοῦ αὐτῆς ὀφθαλμοῦ.

— Εἰσθε, εἶπεν αὐτῇ, ξανθὴ σκοτεινὴ. . . Ἐχετε ὕψος ἀγγέλου μελετῶντος κακούργημα. . . Ἄ! γελᾶτε λοιπὸν ἐνίοτε; Χαίρω πολὺ, κυρία!

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λευκὴ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἡ σοβαρὰ ἐκείνη νέκ ἐπετηδεύετο ἐπιτυχῶς εἰς γελοιογραφίας, ὁ δοῦξ ἠρνήθη νὰ πιστεύσῃ τοῦτο, ἐπέμεινε νὰ ζωγραφήσῃ εὐθὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γελοιογραφίαν καὶ ἔδραμε νὰ εὕρῃ μολυβδοκόνδυλα. Ἡ δὲ Σιβύλλα, ἀρνηθεῖσα ἐπὶ πολὺ, ἀπεσύρθη τέλος εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, ἔχονογράφησε ταχέως, διὰ μεγάλων γωνιωδῶν γραμμῶν, τὸ ἐφιππον ἄγαλμα Ἑρρίκου τοῦ Δ' ἐπὶ τῆς Νέας Γεφύρας, καὶ προσήνεγκε τὴν ἔχονογραφίαν ταύτην εἰς τὸν δοῦκα μετὰ μεγάλης ὑποκλίσεως (1). Ἐν ᾧ δ' ἠτοιμάζετο εἰς ἀποχώρησιν μετὰ τῆς Λευκῆς, ὁ δοῦξ ἀπομονώσας αὐτὴν πρὸς στιγμὴν πλησίον αὐτοῦ ἐν τινι παραθύρῳ.

— Κυρία Σιβύλλα, ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι κατέχομαι ὑπὸ φιλίας καὶ ὑπολήψεως πρὸς ὑμᾶς. Ἦκουσα ὅτι ἀγαπᾶτε τὰς γενναίας ψυχὰς καὶ ἐπιθυμῶ ὥς μεγάλην ἡδονὴν ν' ἀποκτήσω τὴν συμπάθειάν σας.

Ἡ δὲ Σιβύλλα ἠρυθρίασεν, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ ἔφυγε δρομαία.

Ἡ νέκ δούκισσα ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον καὶ ἤρξαντο νὰ καλλωπίζωνται διὰ τὴν ἐσπέραν, ἐναγκαλιζόμεναι ἀλλήλας ἐκ διαλειμμάτων. Ἡ δὲ Λευκὴ, καὶ καταγινομένη ὅλη εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς, ἐπολυλόγει ὁμῶς πυρετωδῶς, ἐρωτῶσα περὶ τῶν κλίσεων τῆς φίλης εἰς τὰς τέχνας, τὴν φιλολογίαν, τοὺς περιπάτους, τὰς περιηγήσεις, καὶ λέγουσα τὰς ἰδίας ἑαυτῆς.

— Ἐγώ, . . . ἀγαπῶ τοῦτο, ἀγαπῶ ἐκεῖνο. . . Καὶ σύ; Γνωρίζεις τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν; . . . Θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς ὅλα τὰ μέρη, . . . ὅταν ὑπανδρευθῇς.

Διαφυγούσης δ' αὐτὴν τῆς λέξεως ταύτης, ἡ Λευκὴ εἰσιώπησεν αἰφνης.

Ἡ δὲ Σιβύλλα, ρθῆσα εἰς τι μέρος τοῦ καλλωπισμοῦ, ἐφάνη διστάζουσα καὶ περιήρποντις.

— Ἐφερὰ κόσμημα τῆς κεφαλῆς, . . . εἶπε νὰ τὸ βάλῃ;

— Ὅχι! Ὅχι! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ μικρὰ δούκισσα. Ἄφες νὰ κτενισθῶ πρώτη καὶ θὰ σὲ φροντίσω ἐγώ. . . Νά! ζεστάτου ἐν τούτοις καὶ τυλίξου καλὰ μὲ αὐτό.

Καὶ ἔρριψεν αὐτῇ βουρνούζιον ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ὀλίγω δ' ὕστερον, ἡ δούκισσα ἀπέπεμψε τὰς βοή-

θούσας αὐταῖς μέχρις ἐκείνου θαλαμηπόλους, καὶ ἐκάθισε τὴν Σιβύλλαν ἐνώπιον μεγάλου κατόπτρου φθάνοντος μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ φωτιζομένου ὑπὸ δύο ἐκ πλαγίου λυχνούχων. Ἀπεκάλυψεν ἔπειτα μετὰ προσοχῆς ἀπὸ τοῦ περικαλύμματος τὰ δέματα τῶν ἀνθέων ἅτινα ἠγόρασε τὴν πρωΐαν. Ἡ δὲ Σιβύλλα εἶδεν ὅτι πάντα ἐκεῖνα τὰ ἀνθὴ κατεσκευάσθησαν κατὰ μίμησιν τῆς παρθένου καὶ ἐντελῶς ἀγροτικῆς φύσεως· ἦσαν δ' ἀναμειγμένα μετὰ τοῦ ἰδιαίτερου ἐκείνου εἶδους χόρτου, φύλλων καὶ κληματίδων, τῶν κοσμοῦντων τὰς ἀγρίας καὶ ἐρήμους τοποθεσίας. Ὁ νοῦς τῆς Σιβύλλης ἀπέπτη εὐθὺς πρὸς τὰ δάση τῶν Φερίων καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὡσφραίνεται τὴν ὄξειαν καὶ ὑγιεινὴν εὐωδίαν τὴν μεθύσασαν αὐτὴν ἄλλοτε ἐν ταῖς ἐρημίαις ἐν αἷς ἔχαιρεν. Ἡ δὲ νέκ δούκισσα μετὰ τινὰ σκέψιν, καθ' ἣν ἀνεπόλει καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς κοσμήσεως τῆς κεφαλῆς τῆς Σιβύλλης ἐν τῷ λευκώματι τοῦ Ραοῦλ, ἤρξατο διὰ καλῆς καὶ δεξιᾶς χειρὸς νὰ κοσμή τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς ἀντίζηλον. Ἐκτένισε κατ' ἀρχὰς ὡς μήτηρ τὴν μακρὰν κόμην τῆς Σιβύλλης, ἣν ἀνέδεσεν ἐπὶ τοῦ αὐχένος καὶ ἐστερέωσεν εἰς κύσμβον λαμπρὸν καὶ ὀλίγον τι ἀτημέλητον· ἔπειτα ἐλείανε, συνέστρεψε καὶ ἐβοστρύχισε τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ ταχύτητος καὶ βεβαιότητος τεχνίτου. Λαβοῦσα δὲ συμπλέγματα ἀνθέων καὶ φύλλων ἐσεφάνωσεν αὐτὴν ὡς ναπαίαν νύμφην. Ἐκ διαλειμμάτων ἤγειρε τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου ὅπως ἴδῃ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν αὐτῆς· ἀλλ' αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐσκοτίσθησαν καὶ ἐν ᾧ ἡ χεὶρ ἐξηκολούθει ἐπιπετομένη ὡς πτηνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Σιβύλλης, δάκρυα ἀνέβλυσαν καὶ καταρρέουσιντα ἔπεσαν ὡς σταλαγμοὶ δρόσου ἐπὶ τῶν ἀνθέων τοῦ στεφάνου.

— Κλαίεις; ἠρώτησεν ἡ Σιβύλλα. Τί ἔχεις;

— Δὲν εἶναι τίποτε, . . . μὴ ἀνησυχῆς, εἶπεν ἡ Λευκὴ· ὑπάρχει καὶ γλυκύτης δακρύων!

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα αὐτῆς δὲν ἦσαν γλυκέα, καὶ ὅλον αὐτῆς τὸ αἶμα ἀχνίζον ἐπὶ βωμοῦ δὲν ἠθελεν ἐξιλάσαι τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀγγέλους ὡς θυσία ὀδυνηροτέρα οὐδὲ καθαρωτέρα.

Τελειώσασα δὲ, ἐβοήθησε τῇ Σιβύλλῃ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ καλλωπισμοῦ.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε, στάσου ἐκεῖ διὰ νὰ σὲ παρατηρήσω! Ἄ! Εἶσαι ὡραιότατη! Εἴμ' εὐχαριστημένη ἀπὸ σὲ . . . καὶ ἀπὸ ἐμέ! Ἐλα τώρα.

Καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα παρέσυρεν αὐτὴν ἔξω τοῦ δωματίου.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Σιβύλλα, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ βίου, ἦτο οὐχὶ ἴσως ὡραιότατη, ἀλλ' ἀξιοθαυμάστου εὐμορφίας καὶ θελκτικῆς. Δὲν ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἐφαίνετο ὑψηλὴ, τοσοῦτον ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ σχηματισμοῦ ὁλοκλήρου τοῦ σώ-

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ὁ μέγας βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Δ' θεωρεῖται ὁ τύπος τῆς εὐγενείας, τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς εὐκρινείας.

ματος αὐτῆς ἦτο ἐντελής. Τὸ ἔκτακτον αὐτῆς θέλητρον ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου λεπτοῦ καὶ αὐστηροῦ, τοῦ καθαρῦ καὶ ἐπιλέπτου στόματος, τοῦ σπανίου μειδιάματος καὶ μάλιστα τοῦ βλέμματος· διότι τὸ βλέμμα αὐτῆς, κοιλιζόμενον ὑπὸ τὸ ἐξέχον ὀλίγον τόξον τῶν ὀφρύων, ἦτο συνήθως γλαυκὸν ὡς ἡ θάλασσα ὑπὸ οὐρανὸν ἀκηλίδωτον· ἐνίοτε δὲ, ὑπὸ τινος κρυφίου τῆς ψυχῆς κινήματος, τὸ οὐράνιον τοῦτο κυανοῦν, ὡς εἰ νέφος διήλθε, ἐφαίνετο καλυπτόμενον ὑπὸ θυελλῶν καὶ ἀστραπῶν. Ἡ δὲ νέα δούκισσα, ἐπιτηδεύως καταλαβοῦσα τὸν σημαντικώτερον χαρακτῆρα τῆς μορφῆς ταύτης, ἀσμένως ἠύξησεν αὐτὸν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ τῆς πλοκῆς ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν ἐξ ἀγρίων ἀνθέων στέφανον. Ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην σκιὰν τὴν στέφουσαν τὸ μέτωπον αὐτῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σιβύλλης ἠκόντιζον εἴπερ ποτὲ λάμψιν σκοτεινὴν καὶ μυστηριώδη, ὁποῖαν ἀκτὶς ἡλίου εἰσδύουσα εἰς πυκνὸν φύλλωμα ἢ διακοντιζομένη διὰ τῶν κεχρωματισμένων ὑέλων ἐκκλησίαις τινός. Πρὸς τούτοις δὲ πᾶσι, ἡ Σιβύλλα ἦτο γυνή· οἱ ὧμοι αὐτῆς μετὰ μεγίστης χάριτος εἶχον χρῶμα διαφανές, μαργαρώδες καὶ, οὕτως εἰπεῖν, φωτερόν, θαμβοῦν ὡς ἡ ἀντανάκλασις ἀθανάτου οὐσίας· οὕτω δὲ καὶ τὰ ὑλικώτερα τῆς καλλονῆς αὐτῆς εἶχον τι ἄγνόν καὶ θεῖον.

Τοιαύτη ἦτο ἡ Σιβύλλα ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν κυρίαν αἴθουσαν τοῦ αἰκήματος, δίδουσα τὸν βραχίονα εἰς τὴν δούκισσαν Λευκὴν. Ὁ διπλοῦς αὐτῶν καλλιπιδύς εἶχε διαρκέσει ἱκανὴν ὥραν, καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν προσκεκλημένων εἶχον φθάσει. Διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος ἡ νέα δούκισσα ἀπεκάλυψε τὸν Ῥαοῦλ καὶ τὴν Κλοτίλδην καθημένους πλησίον ἀλλήλων καὶ προσηλωμένους, ὡς ἐφαίνετο, εἰς ζωνηρὸν διάλογον. Ἀποδίδουσα δὲ ἀλλόφρων τοὺς χαιρετισμοὺς οὓς ἐλάμβανε κατὰ τὴν διάβασιν, ἐπέρασε τὴν αἴθουσαν κρατοῦσα πάντοτε τὸν βραχίονα τῆς Σιβύλλης καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἐχθρόν. Ἡ δὲ βαρωνὶς τοῦ Βαλ-Σεναι, ἰδοῦσα πλησιάζον τὸ φοβερόν τοῦτο ζεῦγος, ἠσθάνθη αἰφνίδιον ῥίγος εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ὁ κόμης Ῥαοῦλ, ὅστις ὠμίλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, θαυμάσας διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων τῆς νέας γυναικὸς καὶ τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Σιβύλλαν. Καὶ δι' ἀποτόμου κινήματος ἀφῆκε τὴν νωθρὰν καὶ ἡμελημένην αὐτοῦ θέσιν, καὶ, ὀρθωθείς ἐπὶ τοῦ σκίμποδος·

— Τί εἶναι τοῦτο; εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

Ἡ Κλοτίλδη ὁμῶς δὲν ἀπεκρίθη· εἶχεν ἐγερθῆ· καὶ ὁ Ῥαοῦλ δὲ ἠγέρθη ἐπίσης καὶ ἐστάθη ὀλίγον μακρὰν, ἐν ᾧ ἡ δούκισσα καὶ ἡ Σιβύλλα ἀντήλλασον χειραψίαν μετὰ τῆς Κλοτίλδης. Ἡ δὲ νέα δούκισσα μετὰ τὸν βραχὺν τοῦτον ἀσπασμόν, προῦ-

χώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν κόμην καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Σιβύλλαν·

— Ὁ κόμης Ῥαοῦλ de Chalys, ἐξάδελφός μου, εἶπε.

Ἐπειτα στραφείσα πρὸς τὸν Ῥαοῦλ·

— Ἡ κυρία Σιβύλλα τῶν Φερρίων, φίλη μου!

Τὸ τόλμημα τοῦτο τελειώσασα ἡ Λευκὴ, εὐκόλως ἔρμήνευσε τὴν βαθεῖαν κατάπληξιν τὴν ζωγραφηθεῖσαν εἰς τὴν ὄψιν τοῦ κόμητος· ἀλλὰ δὲν ἠσθάνθη ἄνευ ἀπορίας τὸν βραχίονα τῆς Σιβύλλης τρέμοντα αἰφνης καὶ στριζόμενον ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῆς. Παρέσυρε λοιπὸν καὶ ἐκάθισεν αὐτὴν πλησίον ἐαυτῆς εἰς τὴν ἀντίθετον ἄκραν τῆς αἰθούσης, καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν μετὰ φιλοστόργου περιεργείας·

— Ἠσύχασε, ἀγαπητή μου, εἶπε, δὲν εἶναι τίποτε... ἀλλ' ἀπορῶ πῶς μετὰ τόσα ἔτη τὸν ἀνεγνώρισες. Ἐξήγησέ με αὐτό.

— Δὲν εἰζέσθω, ἐψιθύρισεν ἡ Σιβύλλα· τὸ μυστήριον τοῦ κοσμήματος αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς μὲ προητοίμασε, πιστεύω... ἀλλὰ σύ... ποῖός σε εἶπε;

— Μάντευσέ!

— Ἀλλὰ, μὲ καταλαμβάνει σύγχυσις!

— Αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτόν σου εἰς κατάστασιν νὰ χορεύσης;

— Νὰ χορεύσω;... διατί;

— Διὰ νὰ ἐπαναφέρης τὰ ῥόδα... εἶσαι παρὰ πολὺ ὠχρὰ, διὰ τὸ εἶδος τοῦ κάλλους σου!

Καὶ ἡ Λευκὴ ἐκράτησε τὸν ἄνδρα αὐτῆς διαβαίνοντα.

— Φίλε μου, εἶπεν, ἡ Σιβύλλα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ χορεύσῃ στρόβιλον μὲ σέ!

Ὁ δὲ δοῦξ ἔθηκε τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐκλινε μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ, καὶ, περιβαλὼν ἰσχυρῶς τὴν λεπτὴν ὀσφύν τῆς Σιβύλλης, ἔσχισε τὸ πλῆθος ὡς αἰετὸς πετόμενος μετὰ περιστροφῆς εἰς τοὺς ὄνυχας.

Ἡ δούκισσα ἐν τούτοις, ζωπυρθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας τῶν μικρῶν αὐτῆς συνωμοσιῶν, ἤρξατο νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν γειτόνων εὐθύμως, μὴ παύουσα ὁμῶς νὰ βλέπῃ μηδὲ στιγμήν, τὴν γυνίαν τῆς αἰθούσης ἐν ᾗ ἡ Κλοτίλδη καὶ ὁ Ῥαοῦλ ἔμειναν κατὰ μόνας. Ἠγάλλετο τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἀλλοφροσύνην τοῦ ἐξάδελφου αὐτῆς καὶ τὴν σκυθρωπὴν καὶ δυσχεραίνουσαν μορφήν τῆς νέας βαρωνίδος. Ἐβλεπε τὰ βλέμματα τοῦ κόμητος ἐπιμόνως ἔστραμμένα πρὸς τὴν Σιβύλλαν, καὶ ἐνόει χαίρουσα ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη ἡ νεῆνις ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν καὶ ἐγένετο μάλιστα ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ.

Ὁ Ῥαοῦλ τῷ ὄντι, καὶ τοι ἐμπειρότατος περὶ τὰ τῆς κοινωνίας, εἶχεν αἰσθανθῆ ὑπὲρ τὸ δέον ῥαγδαίαν συγκίνησιν ὥστε νὰ μὴ διασεισθῇ ἡ ἰσορροπία αὐτοῦ ὡς κοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ φαντασιώδης ἐμφάνισις

τῆς Σιδύλλης καὶ τὸ οὐχ' ἥττον παράδοξον τῆς παρουσιάσεως αὐτῆς ὑπὸ τὴν φαινομένην αἰγίδα τῆς δουκίσσης, ἀφῆρσαν ἐντελῶς τὴν ἀταραξίαν τῆς ἐμπειρίας καὶ τῶν τρόπων αὐτοῦ. Ἐπεσεν ὡς μαθητὴς εἰς τὴν ἀδεξιότητα νὰ ἐρωτήσῃ περιέργως εὐμορφον γυναῖκα περὶ ἄλλης εὐμόρφου.

— Γνωρίζετε λοιπὸν αὐτὴν τὴν νέαν, κυρία; εἶπε πρὸς τὴν γείτονα αὐτοῦ.

— Ποίαν νέαν;

— Αὐτὴν ὃ ὁποία ἔχει ἐστεφανωμένην τὴν κεφαλὴν . . . τὴν κυρίαν τῶν Φερίων . . . νομίζω . . .

— Ὀλίγον. Εἵμεθα συμπατριώτιδες, ἀπεκρίθη ξηρῶς ἡ Κλοτίλδη.

— Ἄ! . . . Φερίαι . . . ποῦ κεῖται αὐτὸς ὁ τόπος;

— Εἰς Νορμανδίαν.

— Πλησίον τῆς θαλάσσης;

— Ὅχι μακρὰν!

— Καὶ εἶναι φίλη τῆς ἐξαδέλφης μου;

— Φκίνεται!

— Κχτοικεῖ τοὺς Παρισίους;

— Δὲν πιστεύω. Εἶναι . . . περαστική.

— Διὰ πολὺν καιρὸν;

— Ἄ! Θεέ μου! . . . μὰ διὰ τί δὲν κοπιάζετε νὰ τὴν ἐρωτήσετε;

— Συγγνώμην! . . . μὲ φαίνεται ὅτι ἐγνώρισα ἄλλοτε τὴν οἰκογένειάν της . . . Ἄλλως τε ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀσήμαντα . . . τοῦτο μ' ἐνδιαφέρει περισσότερον, κυρία, νὰ σῶς πείσω καλῶς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου . . . Ἡ εἰκὼν ἐκείνη, παρέργως ἐχνογραφηθεῖσα εἰς τὸ ἐντευχτήριον τοῦ σχολείου τῶν καλογραφίων, δὲν μ' ἀφῆκεν ἔκτοτε . . . καὶ, ἂν μὲ συνέβαινε δυστύχημά τι, θὰ τὴν συνανταφίαζαν . . .

Καὶ ἡ Κλοτίλδη ἤρξατο πάλιν νὰ μειδιᾷ καὶ νὰ κινῇ τὸ ῥιπίδιον.

— Πᾶ; ἀλήθεια! εἶπε. Εἰς τὴν Περσίαν; . . . Θεέ! πόση ζέστη! αἶ;

— Ἡ Περσία ἀπῆντησε σοβαρῶς ὁ Ραοῦλ μετὰ τινι παῦσιν καθ' ἣν ἡ ἀλλύνοια αὐτοῦ ἦτο καταφανής, ἔχει πολλὰ ὄρη προφυλάττοντα, ὡς εἰξεύρετε, κατὰ τοῦ μεγάλου καύσωνος.

Ἡ δὲ Κλοτίλδη ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐκάλεσε διὰ νεύματος νέον τινὰ διαβαίνοντα ἐκεῖθεν καὶ ἤρχισεν ἕνα γῦρον στροβίλου.

Ἄλλ' ὁ Ραοῦλ ὑπέστη τὴν προσβολὴν ταύτην ἀπαθῶς· διωλίσθησε λάθρα διὰ τῶν συστάδων τῶν χορευτῶν, καὶ, καταλαβὼν τὴν θέσιν τῆς Σιδύλλης παρὰ τὴν νέαν δούκισσαν.

— Ἐξαδέλφη μου Λευκή; εἶπε.

— Τί τρέχει, ἐξαδέλφε;

— Λυπήσου ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα πλανᾶται . . . καὶ ἐπείτρεψε νὰ σὲ ἀποτείνω δύο ἢ τρεῖς εἰλικρινεῖς ἐρωτήσεις.

— Ἀκούω.

— Εἰξευρες, ὅταν μὲ παρουσίασας τὴν κυρίαν τῶν Φερίων, ὅτι ἦτο τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης τὴν ὁποίαν παρετήρησας εἰς τὸ λεύκωμά μου;

— Πιθανώτατα.

— Καὶ . . . τὴν ἀγαπᾷ;

— Τρυφερῶς.

Ὁ Ραοῦλ παρετήρει τὴν νέαν γυναῖκα μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς αὐτῷ προσοχῆς.

— Καὶ . . . μ' ἐπιτρέπεις νὰ τὴν κρίνω εὐμορφον;

— Σὲ τὸ προστάσω, εἶπεν ἡ Λευκή.

— Καὶ ἔπειτα;

— Πῶς! ἔπειτα;

— Τί με προστάσσεις ἀκόμη;

Ἐκείνη δὲ στρέψασα πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καλυφθεῖσα διὰ τοῦ ῥιπιδίου.

— Νὰ ᾄδῃς τίμιος καὶ εὐτυχής, εἶπε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔπαυσεν ὁ στροβίλος· ὁ δὲ Ραοῦλ μόλις προέφθοξε ν' ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νέας γυναικὸς τὴν εἰλικρινεῖαν τῆς γενναίας ἀποφάσεως. Ἠγέρθη λοιπὸν καὶ κλῖνας πρὸς αὐτὴν, προσθεὶς δὲ εἰς τὰ σχήματα, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν φωνὴν ἅσον σέβας περιέχει ἀνδρική καρδιά.

— Λευκή, εἶπε, σὲ σέβομαι!

Κ' ἡ μὲν Σιδύλλα ἀνέλαβε τὴν θέσιν αὐτῆς, ὁ δὲ κόμης ἀπεχώρει, ὅτε ἡ δούκισσα ἀνεκάλεσεν αὐτόν.

— Μὴ φεύγῃς λοιπὸν, ἐξαδέλφε. . . Ἐν ᾧ θὰ καταγίνωμαι εἰς τὸ τέιον, κράτησε συντροφίαν εἰς τὴν κυρίαν τῶν Φερίων. . . Εἶναι ὀλίγον καλλιτέχνης, . . . θὰ ἐννοηθῇτε, . . . θὰ ὁμιλήσετε περὶ ζωγραφίας, τοποθεσίας, δασῶν, βράχων, κρηνῶν, . . . καὶ τὰ λοιπά!

Ὁ δὲ Ραοῦλ ἐχαίρετις, καὶ καθήσας εἰς τὴν θέσιν τῆς δουκίσσης μετὰ τινος ὕψους ἀδεξιότητος καὶ δειλίας μὴ συνήθους αὐτῷ.

— Θεέ μου! κυρία, εἶπε μετὰ μίαν στιγμὴν στενοχωρίας, δὲν εἰξεύρω νὰ λέγω ψεύματα. . . Καὶ σεῖς;

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, πιστεύω.

— Ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐπιτραπῇ νὰ φιλήσω τὴν χεῖρά σας, πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν, πλησίον βράχου ὅστις ἐδακρυρροεῖ εἰς μίαν κρήνην. . . Ἐνθυμεῖσθε;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Σιδύλλα δεικνύουσα γλαυκὸν ὀφθαλμὸν ἐν ᾧ ἤκτινοβόλει διαυγέστατον μειδίαμα.

— Τὸ ἐνθυμεῖσθε! . . . Ἀλλὰ μόλις μὲ φαίνεται δυνατόν!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀπλούστατον· ἡ ζωὴ μου δὲν ἀριθμεῖ πολλὰς περιπετείας καὶ ἡ συνάντησις αὐτῇ εἰς τὸ ἄλσος τοῦ πάππου μου εἶναι περιπέτεια. . . Ἄλλως τε καὶ αἱ ἐλαφρόταται ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶναι ζωηρόταται. . .

— Σὰς ἐφρόνητα πολὺ τότε;

— Ὀλίγον κατ' ἀρχάς, μάλιστα. . .

— Σὰς βλέπω ἀκόμη μὲ τὴν λευκὴν ῥάβδον . . . σχεδὸν καὶ τὸ παράδοξον κόσμημα τῆς κεφαλῆς . . . σχεδὸν ὁμοιον πρὸς αὐτὸ, νομίζω;

— Ὅσον δι' αὐτὸ, εἶπεν ἡ Σιδύλλα δίδουσα εἰς τὴν λεπτὴν καὶ ὑπερήφανον αὐτῆς κεφαλὴν θέσιν ὀλίγον ἀλαζόνα, ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ πιστεύετε ὅτι δὲν τὸ ἐφεῦρα ἐγὼ, καὶ ὅτι ἠγνόουν ἐντελῶς, ὅταν μὲ τὸ ἐπλεξάν, τὴν εὐχαρίστησιν ἥτις μὲ ἀνέμενεν ἀπόψε.

Ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμιλίας ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὕψος καὶ τοὺς λόγους τῆς Σιδύλλης· εἰλικρίνεια ἅμα δὲ καὶ συστολή, ὑφ' ἧς ὁ κόμης Ραοὺλ, συλλαμβάνων εὐκόλως καὶ τὰς ἐλαχίστας ἀποχρώσεις, κατεπλήχθη ζωνηρῶς. Πρὸς τούτοις, μελετῶν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν λεπτοφυῆ ἐκείνην μορφήν, ἀνεκάλυπτεν ἀφθονίαν λεπτομερειῶν, χαρακτήρων, τόνων μαγευόντων αὐτόν. Ἀφελθεῖς δὲ ὅλος εἰς τὴν μαγείαν τῆς ἐξαισίας ἐκείνης καλλονῆς, ὑφ' ἧς οἱ τε ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου ἰδιαιτέρως συνεκινουῦντο, ἠσθάνθη πρὸς τὴν Σιδύλλαν ἀκατάσχετον ῥοπήν, καὶ, ἄνευ μηδεμιᾶς σκέψεως περὶ τῆς ἐπιούσης, ἀπεφάσισε νὰ ἀρέσῃ εὐθὺς εἰς αὐτὴν ἢ νὰ καταστραφῇ. Κατέλιπε λοιπὸν εὐθὺς τὸ ὑπὲρ τὸ δέον οἰκτεῖον ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας, τὸ ὅποῖον ἡ συστολή τῆς Σιδύλλης ἀπηγόρευεν αὐτῷ, καὶ ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς τέχνης αὐτοῦ καὶ τῶν περιηγήσεων· πάντα τοὺς πόρους, πάντα τὸν πλοῦτον τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, πάσας τὰς χάριτας τὰς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀμφοτέραις, οὕτως εἰπεῖν, χερσὶν ἐξέτεινεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Σιδύλλης· ἥτις, εἰ καὶ οὐδὲ κἄν σκιὰν φανερᾶς θωπείας ἠδύνατο νὰ εὕρῃ εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ, ἠσθάνετο ὁμῶς διὰ τῆς γυναικείας λεπτότητος ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ, ὁ τόνος τῆς φωνῆς, οἱ ἐνθουσιώδεις λόγοι τοῦ Ραοὺλ ἦσαν συνεχῆς πρὸς αὐτὴν λατρεία, ἐνόει ὅτι ἦτο ἡ μόνη ἐμπνέουσα τὸν εὐγλωττον ἐκείνον οἷστρον μεθ' οὗ ἐνέπιστευεν αὐτῇ τὰς ἐντυπώσεις, τὰς μελέτας, τὰς ἀπελπισίας καὶ τὴν χαρὰν αὐτοῦ, ἐγγίζων εἰς πᾶν πρᾶγμα καθ' ὃδὸν ὡς ἄνθρωπος ὑποτιθεῖς εἰς τὸν ἀκροατὴν νοῦν ἀνεωγμένον εἰς πᾶν ἐπίγειον καὶ ἐπουράνιον πρᾶγμα. Ἡ ὑψηλὴ αὕτη θεραπεία, ἧς ἦτο ἀξία, ἐθελγεν ἅμα καὶ ἐτάραττεν αὐτήν. Ἐφοβεῖτο καθ' ἑαυτὴν μήπως φανῇ ἀνόητος καὶ παιδαριώδης καθ' ὃν καιρὸν αὐτὸς ἐθαύμαζε τὴν ὀρθότητα καὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτῆς λόγων. Εὐτυχῶς δι' αὐτήν, ἡ κόμησσα Βέρν, διηνεκῶς φροντίζουσα περὶ τῶν ἐπιμόνων ὁμιλιῶν εἰς αὐτὴν ὑπέκειτο ἡ ἐγγόννη αὐτῆς, δὲν ἤργησε νὰ διασπάσῃ τὴν κατὰ μόνους αὐτῶν συνομιλίαν. Ἡ δὲ Σιδύλλα σπεύσασα διηγήθη αὐτῇ γελῶσα τὴν συγκυρίαν τῆς συναντήσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ κόμητος Ραοὺλ ἐν τῷ

δάσει τῶν Φερίων, καὶ, ἐνθαῤῥυνθεῖσα ὀλίγον ὑπὸ τῆς παρουσίας τῆς μάμης, ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ μεθ' ὅλης τῆς ἐπιχαρίτου ὀξύτητος τοῦ ἰδίου πνεύματος εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς ἐτόλμησε τότε ὁ κόμης νὰ ἀποτείνῃ περὶ τῶν Φερίων, τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτῆς βίου, τῶν ἐντυπώσεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ τῶν περιουσιῶν αὐτῆς εἰς χώρας μαγισσῶν. Ἦκουε δ' αὐτὴν μετ' εὐλαθείας, οὕτως εἰπεῖν, συγκεκνημένης, τελειῶν τὰς σκέψεις αὐτῆς διὰ μιᾶς λέξεως, ἐνίοτε διὰ μειδιάματος, καὶ πολλάκις προλαμβάνων αὐτὰς, ὡς εἰ αἱ δύο αὐτῶν ὑπάρξεις διήγαγον ἀναμειγμέναι ὥραν πρὸς ὥραν, ἀφ' ὅτου ἔζων, καὶ ὁ ἐλάχιστος παλμὸς ἑκατέρου τῶν σωμάτων αὐτῶν ἐπανελαμβάνετο πιστῶς ἐν τῷ ἑτέρῳ.

Ἐν τούτοις, ἡ Κλοτίλδη ἰδοῦσα γεννωμένην καὶ ἀναπτυσσομένην τοσαῦτον εὐτυχὴ σύμπνοϊαν ἐπεχείρησε νὰ συντρίψῃ αὐτὴν διὰ πολλῶν περισπασμῶν· ἐξεπίτηδες ἐστάθη πολλάκις μετὰ τῶν χορευτῶν αὐτῆς δύο βήματα μακρὰν τοῦ Ραοὺλ καὶ ἐξέτεινεν ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ τοὺς θαυμασίους ἐλιγμούς τῆς ἰδίας κόμης καὶ τοὺς ἀλλοιώδεις κυματισμοὺς τῶν ὤμων. Ἐπειτα, ὑπὸ πείσματος συσχεθεῖσα, ἔπαυσε νὰ χορεύῃ καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐμποιήσῃ εἰς αὐτὸν ζηλοτυπίαν· ἐκάθισε πλησίον ἑαυτῆς τὸν Λουδοβίκον Γάνδρακα, πρὸ μικροῦ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐμφανισθέντα, ὠμίλησεν αὐτῷ κρυπτομένη ὑπὸ τὸ ῥιπίδιον καὶ ὑπέβαλε τοὺς πάγους τοῦ νέου σοφοῦ εἰς τὸ συμπίπτον πῦρ δύο κορβῶν αἵτινες καὶ αὐτὰς τὰς Ἄλπεις ἔτηκον. Ἰσως μάλιστα εἰς τέλος προσηλώθη ὑπὸ περιεργείας καὶ φιλοτιμίας εἰς τὴν παιδιὰν ταύτην, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ Γάνδραξ, ὁ δεικνύων εἰρωνικὴν ἀπάθειαν, ἐφαίνετο ἱκανῶς τερπόμενος.

Ὁ δὲ Ραοὺλ εἶδε τὰ στρατηγήματα ταῦτα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν, ἐξ ὧν δὲν κατέβη. Ὅπως δ' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς γλυκείας αὐτοῦ ἐκστάσεως ἡ Σιδύλλα, στενοχωρηθεῖσα διὰ τὴν φανερωτάτην αὐτοῦ σταθερότητα, ἠναγκάσθη νὰ παρακινήσῃ αὐτὴ πρώτη τὴν μάμην εἰς ἀναχώρησιν. Ἐγειρομένης δὲ τῆς κυρίας Βέρν, ὁ Ραοὺλ ὑποκλιθεὶς σοβαρῶς·

— Μ' ἐπιτρέπετε, κυρία, εἶπε νὰ προσφέρω τὸ σέβας μου ἐπισκεπτόμενος ὑμᾶς, καὶ νὰ σὰς δεῖξω τὴν εἰκόνα τῆς κυρίας τῶν Φερίων τὴν ὁποίαν ἐζωγράφησα πρὸ δώδεκα ἐτῶν;

Ἡ δὲ κυρία Βέρν ἀπέτεινεν αὐτῷ διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα ἐπιχαρίτου συγκαταθέσεως καὶ ἀπεχώρησε θριαμβικῶς βαδίζουσα, ὡς ἐμπρέπει εἰς μάμην διακρίνουσαν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅτι ἀνάπτονται ὑπὲρ τῆς ἐγγόννης λαμπάδες ἀγγελπίστου ὕμεναίου.

Ὁ δὲ κόμης Ραοὺλ, ἐξερχόμενος τοῦ δουκικοῦ οἴκου ἐλάβε τὸν βραχιόνα τοῦ φίλου Γάνδρακος. Ἀμφότεροι ἦσαν σκεπτικοὶ, καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν προ-

κομαίαν τοῦ Κεραμεικοῦ μηδεμίαν λέξιν ἀνταλλάξαντες. Ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ καὶ ὠραία. Ὁ δὲ Ῥαοῦλ, πατῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ ζωνούντος τὸν Σηκουάναν, ἐβύθιζε βλέμμα ἀλλόφρον εἰς τὸν σκοτεινὸν ὄγκον τοῦ ποταμοῦ, ἐν ᾧ οἱ φανοὶ τῶν γεφυρῶν καὶ τῆς προκυμαίας ἀντανέκλων τὸ ἴδιον πῦρ.

— Ἐορτάζουσιν αἱ νύμφαι ἀπόψε, εἶπεν ἐφώτισαν τὰς βαθμίδας τῶν κρυσταλλίνων τῶν ἀνακτόρων μ' ἐρχεται ὄρεξις νὰ καταβῶ αὐτάς τὰς ἀπαstraπτούσας κλίμακας.

Ὁ δὲ Γάνδραξ ῥίψας ταχὺ βλέμμα ὑπὲρ τὸ τεῖχος τῆς προκυμαίας·

— Ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἀερίου, εἶπε.

Καὶ ἐγένετο νέα παῦλα σιωπῆς· ἔπειτα ὁ Ῥαοῦλ ὑπέλαβεν αἴφνης·

— Ποίαν γνώμην ἔχεις περὶ τοῦ γάμου, Λουδοβίκε;

— Πῶς! ἀπὸ σήμερον; ἀνέκραξεν ὁ Γάνδραξ γελῶν. Αἶ! ἔχω γνώμην καλὴν, φίλε μου· ὁ γάμος εἶναι ἡ ἀγνότης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Προφυλάττει τὸ ἀρρενωπὸν τῆς κοινωνίας. Παρατήρησε τὰς κοινωνίας ὅπου ἀνθεῖ ἡ πολυγαμία, μαραίνονται ἐν τῇ νάρκῃ τῶν χαρεμίων, καταστρέφονται ὑπὸ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς γυναικὸς, ὅρ' ὧν ἀμέτρως καταλαμβάνονται· εἶναι σαρκικαὶ καὶ ἄγρια! Ὅσω περισσότερον ὁ γάμος εἶναι σεβαστὸς εἰς ἕνα λαὸν τόσο περισσότερον ὁ λαὸς αὗτος πλησιάζει πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς κοινωνίας, τὴν δύναμιν ἐν τῇ τάξει. Ὁ γάμος λοιπὸν εἶναι καλὸς, καὶ ἐπομένως δύνασαι, ἔχων τὴν πλήρη μου συγκατάθεσιν, νὰ νυμφευθῇς τὴν κυρίαν Σιδύλλαν τῶν Φερίων, ἂν ἡ καρδίᾳ σου σὲ παρακινή!

— Τὴν εἶχες ἤδη ἀπαντήσῃ εἰς τῆς ἐξαδελφῆς μου; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Δεκάκις!

— Καὶ πῶς ἔκαμες τὴν ἀνοησίαν καὶ δὲν μὲ ὠμίλησες δι' αὐτήν;

— Διὰ τί νὰ σὲ ὀμιλήσω;

— Πῶς δὲν ἀνεγνώρισες τὴν μικρὰν μάγισσαν τῆς πηγῆς περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλῶν σ' ἀφάνισα τοσάκις τὰ ὦτά σου, τὴν ἐστεφανωμένην Σιδύλλαν τοῦ λευκώματος μου;

— Ἀλήθεια! αὐτὴ εἶναι! . . . Καὶ πῶς διάβολον νὰ τὴν ἀνγνώρισω;

— Διότι εἶναι ζῶσα εἰκὼν . . . τῆς εἰκόνης τῆς!

— Χίμαιρα! εἶπεν ὁ Γάνδραξ, οὐ τινοῦς ὁ εὐηχος γέλως ἀντήχησε τὴν νύκτα. Ἄλλως τε, φίλε μου, χαίρω ὅτι σ' ἀρέσει· ἀλλὰ σὲ λέγω εἰλικρινῶς ὅτι ἐδῶ ἡ αἰσθητικὴ ἡμῶν διαφέρει. Ἐξήγησέ με λοιπὸν τὸ θέλημα τῆς διότι δὲν τὸ αἰσθάνομαι.

Ὁ Ῥαοῦλ ἐστάθη αἴφνης καὶ ὑψώσας πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας ὥς ἤνωσεν ἰσχυρῶς·

— Θεέ μου! εἶπε, οἰκτερον αὐτόν! . . . Ταλαίπωρέ μου Λουδοβίκε! προσέθηκεν ἀνακλινόμενος τὸν βραχίονα αὐτοῦ, ὑπῆρξέ ποτε καλλιτέχνης, . . . καὶ μέγας καλλιτέχνης, . . . ὅστις ἐσκέφθη μίαν ἡμέραν νὰ ζωγραφίσῃ μαθηματικῶς τὴν ὠραιότητα· ἐζωγράφησε γυναῖκα ἢ ἄνδρα, καλὰ καλὰ δὲν γνωρίζω, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἔχει σωστὰ τετράκις τὸ μῆκος τῆς ῥινός, ἡ χεὶρ εἶναι ἴση πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ δεκαπλασιαζομένη παρέχει τὸ ὅλον μῆκος τοῦ σώματος, ὁ ποὺς εἶναι ἴσος πρὸς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς· καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἀναλογίαν . . . Ὁ τύπος οὗτος τοῦ καλοῦ ὑπάρχει εἰς Βονωνίαν, ὕπαγε νὰ τὸν ἴδῃς· ἐζωγραφίσθῃ διὰ σέ! . . . Ἡ δὲ κυρία Σιδύλλα νομίζω ὅτι ἐπλάσθη δι' ἐμέ, διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὴν καρδίαν μου, ἀπ' αἰώνων! . . . Εἰζεύρεις πόσον ἡ συνάντησίς μου μετὰ τοῦ ἐκτάκτου ἐκείνου παιδίου ἐκυρίευσεν παραδόξως τὸν νοῦν μου πρὸ δέκα ἐτῶν· ἥσο ὁ κοινωνὸς τῶν ἀλλοκότων ὀνειροπολήσεων τὰς ὁποίας μ' ἐνέπνευσεν ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ. Ἦτο εἰς ἐμέ, ὅτι εἰς τὸν ἀρχαῖον γλύπτην ἡ νέα αὐτοῦ μαρμαρίνη ἐρωμένη. Ἐπροίκιζα αὐτὴν διὰ πάσης χάριτος καὶ πάσης ἀρετῆς, τὰς ὁποίας μάτην ἐζήτουν εἰς τὸ ἀτελὲς φῶλόν τῆς· τὴν ἐφανταζόμην καθ' ὅλας τὰς ἀνθήσεις, καθ' ὅλην τὴν διαδοχικὴν ἀνοιξιν τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς· ἀπέτεινα εἰς αὐτὴν πᾶσαν τὴν τρυφερότητα, ὅλον τὸ πῦρ, πάντα τὰ ὑψηλὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα τὰ ὑπὸ τῆς ἀηδίας τοῦ βίου στοιβαζόμενα εἰς τὴν καρδίαν μου . . . Κρίνε τί ἡσθάνθην ἐν ἐμαυτῷ ἀπόψε, ὅτε ἀνεῦρον αἴφνης, καὶ ἀνεῦρον αὐτὴν εἰς τὸ ὕψος τῶν ὀνείρων μου πάντων, ἀξίαν τῆς λατρείας μου ἐκείνης! . . . τὴν ἀγαπῶ μανιωδῶς!

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Γάνδραξ. Μ' ἀρέσκει νὰ μὲ τὸ λέγῃς εἰλικρινῶς καὶ χωρὶς προσποιημένην ἐντροπὴν. Νυμφεύσου τὴν λοιπὸν, καὶ, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν θὰ λάβω ποτὲ τὸν πειρασμὸν νὰ γένω ἀντίζηλός σου. Εἶναι εὐμορφος, ὁμολογῶ, ἀλλ' εἶναι καλλιτεχνικὸν ἄθυρμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἔννοιαν δι' ἐμέ.

— Σὺ, ἀπῆντησε γελῶν ὁ Ῥαοῦλ, σὺ προτιμᾷς τὴν κυρίαν Βάλ-Σεναί;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ναί! Εἰλικρινῶς, ναί! . . . Αὐτὴ εἶναι γυνή, λέγω, αὐτὴ ὠραία γυνή! Οὐδέποτε, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ ὕλη ἐνεσαρκώθη ἐπιτυχέστερον, οὐδέποτε ἔλαβε σχῆμα πλουσιώτερον! Ἡ φύσις ἐξελέξε διὰ νὰ πλάσῃ αὐτὴν τὴν πλουσιωτέραν αὐτῆς μάζαν· καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε πανέστιος εἰς τὸ ζενίθ ὅταν ἐνηκόντισεν εἰς αὐτὴν τὸν σπινθῆρα τῆς ζωῆς! . . . Ἰπὸ τὴν μορφήν ταύτην πρέπει νὰ ἐδείχθῃ ἡ Εὐα εἰς τὸν πρωτόπλαστον κατὰ τὰς παρθενικὰς τῆς Ἐδέμ ἐρημίας.

— Τρὰ λὰ λά. . . Μάθε, Λουδοβίκε, ἂν τὸ ἀγνοῇς, εἶπεν ὁ Ῥαοῦλ, ὅτι εἶσαι ἐντελῶς ἐρωτευμένος. Πρώ-

την φορὰν εἰς τὴν ζωὴν σου, ἐχρωμάτισες τὴν ὀμίαν σου διὰ ποιητικοῦ χρώματος. . . Καλὸν σημειν. . . Ἀλλὰ περιπίπτεις εἰς λάθος ἱστορικόν καθ' ὅλους τοὺς καλοὺς συγγραφεῖς, ἡ Εὐα ἦτο ξανθή.

— Βλακεία! εἶπεν ὁ Γάνδραξ, ἡ Εὐα ἦτο μελαγχροινὴ καὶ ὀμίλει τὴν σανσκριτικὴν!

— Λοιπὸν, μετ' ὀλίγον, καὶ σὺ, θὰ ὀμίλῃς τὴν σανσκριτικὴν εἰς τὴν κυρίαν Βάλ-Σεναί;

— Ὁχι, εἶπε σφοδρῶς ὁ Γάνδραξ, διότι δὲν τὸ θέλω. Κάμνει τις ὅτι θέλει. Θέλω ἀπόψε νὰ ἐργασθῶ καὶ πηγαίνω. . . Καλὴν νύκτα!

(*Ἐπεταὶ συνέχεια.*)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 45, 4864.

Τὸ κυριώτατον ἐν τῇ δεκαπενθήμερᾳ ταύτῃ συμβάν εἶναι τὸ βασιλικὸν διάγγελμα τὸ προσκαλοῦν τὴν Συνέλευσιν νὰ περατώσῃ ὡς οἶόν τε τάχιστα τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν ἐκλογικὸν νόμον, διότι ὁ λαὸς ἀπύδῃσεν εἰς τέλος. Τὸ διάγγελμα τοῦτο παρήγαγε διάφορον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας· καὶ εἰς μὲν τοὺς πολιτικιστομένους καὶ μάλιστα τοὺς ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς Συνελεύσεως ἀποζῶντας ἀπήρασε σφόδρα, ὁ δὲ καθ' αὐτὸ λαὸς ἠλόγησε τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἀπεφάσισε παρεμβαινὼν νὰ θέσῃ φραγμὸν ἀνυπερέβλητον εἰς τὴν ἀπληστίαν τῆς βουλῆς τῶν τετρακοσίων. Προσηρτήθη δὲ εἰς τὸ διάγγελμα καὶ σχέδιον τῶν ἐπιλοίπων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος κατ' οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο τοῦ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως διαφέρον πλὴν ὅτι περιέχει τέσσαρα ἄρθρα (ἴδε τὸ προσεχὲς φυλλάδιον) περὶ συστάσεως Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. — Ἐκ τούτου ἐξήρθη ὁ πατριωτισμὸς τῶν προσβληθέντων τὴν φιλοτιμίαν πληρεξουσίων καὶ ἐζήτησαν ν' ἀπαντήσωσιν εὐθὺς εἰς τὸ διάγγελμα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ ἀνεβλήθη μετὰ τὸ τέλος τοῦ Συντάγματος ἡ ἀπάντησις· σιωπηρῶς ὅμως συνήνεσε τῇ βασιλικῇ γνώμῃ ἡ Συνέλευσις ἅπασα, διότι ἄνευ μηδεμιᾶς ἀντιρρήσεως ἀφείσαν τέλος τὸ περὶ ἀφομοιώσεως πολύκροτον ζήτημα καὶ ἐπεδέθησαν εἰς ἀδιάκοπον τοῦ Συντάγματος συζήτησιν, κατὰ τὸ σχέδιον τῆς ἐπιτροπῆς, παρεμβληθέντων τῶν ἄρθρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Καὶ πρῶτον μὲν μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναγκαστομένου ἐν τῷ Συντάγματι, ἔπειτα, ἐν δυσὶν ἑτέραις συνεδριάσεσιν ἐγένοντο ἀπαντὰ τὰ περὶ αὐτοῦ ἄρθρα δεκτὰ ὡς εἶχον, πλὴν δύο μικρῶν τροπολογιῶν, πρὸς μεγίστην ἀγανάκτησιν τῆς ἐνισχυθείσης τὸ κατ' ἀρχὰς μειο-

νοψηφίας. — Ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησις αὕτη ἐτράπη εἰς καλὸν εὐτυχῶς. Εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, παραβαλλοῦσαν, ὡς εἶπεν, τοὺς νῦν ὑπουργοὺς καὶ τὴν αὐτὴν πρὸς τὰ ἐπὶ Ὀθωνος γινόμενα καὶ εὐροῦσαν τοὺς λεγομένους ὑπουργοὺς τοῦ αἵματος κρείττονας τῶν νῦν καὶ τὰ νῦν πραττόμενα χείρονα τῶν τότε, ἔδοξε νὰ εἰσαγάγῃ ψήφισμα περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ψηφίσματος τοῦ καταδικάσαντος τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ αἵματος εἰς δεκαετὴ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Καὶ τις τῶν ῥητόρων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ἤρχετο τῆς παραβολῆς, ὅτε ἡ λοιπὴ Συνέλευσις ἅπασα ἐγαρβεῖσα ἀπηγόρευσε τὴν συζήτησιν ἐπὶ πράγματος παρὰ πάντων ἐπιθυμουμένου καὶ οὕτω τὸ ψήφισμα ἀνεκλήθη ὁμοφώνως, χειροκροτοῦντος παντὸς τοῦ περιστώτος λαοῦ, ἐπαινεθὲν μετέπειτα ὑπὸ τε τῆς πόλειος ἀπάσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Οὕτως αὐτοὶ οἱ ψηφίσαντες τὴν καταδικὴν τῶν μὴ δικασθέντων ὑπουργῶν καὶ ἄκοντες ἠναγκάσθησαν νὰ δικαιώσωσι τοὺς πράξαντας τὸ καθήκον, ὧν εἷς μόνος δὲν ἐπέζη, ὁ σοφὸς καὶ ἀγαθὸς Μιχαὴλ Ποτλῆς, ὁ ποτισθεὶς προῶπως πικρίαν δηλητήριον. Εἰς τοιαύτας ἀκρίσιαις ὑπέπιπτον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι· παραφερόμενοι καὶ ἐξαπατῶμενοι ἐστέρουν τὴν πολιτείαν τοὺς ἀρίστους πολίτας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐδουλώθησαν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου· περὶ τούτου θέλει πεισθῇ πᾶς ὁ ἀναγινώσκων ἐν τῷ Ξενοφῶντι τὴν κατηγορίαν, τὴν δίκην καὶ τὴν καταδικὴν τῶν ὀκτὼ στρατηγῶν «ὧν ναυμαχησάντων καταψηφίσαντο· ἀπέθανον δὲ οἱ παρόντες ἑξ. Καὶ οὐ πολλὸν χρόνον ὕστερον μετέμελε τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἐψηφίσαντο, οἱ τινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν προδολὰς αὐτῶν εἶναι καὶ ἐγγυητὰς καταστῆσαι ἕως ἂν κριθῶσιν· εἶναι δὲ καὶ Καλλιξενον τούτων. Προὔβληθησαν δὲ καὶ ἄλλαι τέσσαρες καὶ ἐδέθησαν.» Δυστυχῶς ὅμως παρ' ἡμῖν ἔπαθε μὲν πάντοτε ὁ ἀγαθὸς πολίτης, οὐδέποτε ὅμως ἐτιμωρήθη ὁ συκοφάντης ἢ ὁ ἐξαπατήσας τὸν δῆμον. Πόσω ἀρμοδιώτεροι ἦσαν οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος! — Τῶν ὑπουργῶν δὲ τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κύνου δικαιοθέντων, προτάθη μετὰ δύο ἡμέρας ὑπὸ τῶν ὑπουργικῶν καὶ τοῦ λοχαγοῦ Τσίρου ἡ ἀποκατάστασις καὶ τοῦ δημάρχου Κύνου Σταθοπούλου ἡ δικαίωσις, καὶ ἐγένοντο ἀμφοτέραι δεκταί, ὑπὸ πάντων ἐπαινεθεῖσαι. — Τοιαῦται ἐγένοντο αἱ πρῶται συνέπειαι τοῦ διαγγέλματος καὶ τῆς ψηφίσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Β'. Ἐθνικὴν τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσιν.

Προσκαλεσθεῖς Με ἐπιμόνως τῆς Ἑλλάδος, ἐνέδωκα εἰς